

Musiklitteratur, har denne staaet meget i Skygge. Først i Aften opføres der atter en dansk Opera paa det kgl. Teater. Man vil se, at det er udenlandske Operaer, som have behersket Teatret. Og end ikke disse kunne paa nogen Maade siges at have været en fuldkommen Repræsentation for Operalitteraturen, tilfredsstillende for dem, som søge Forfriskelse i denne Kunst.

Jeg gaar videre og ser paa Skuespillets Optagelse paa Repertoiret for i Aar, idet ogsaa det Ønske er fremsat, at navnlig danske Forfattere skulle spilles. 22 Skuespil have i alt været opførte i Aar 122 Gange. Af disse tilhøre 44 Opførelser den ældre danske Litteratur, 37 den yngre. Denne sidste har været repræsenteret ved nogle smaa Enaktsstykker, af Gnuetzmann, Gustav Wied og Bergström, og følgende nye Stykker: „Broen” af Otto Rung, „Drømmen” af Henri Nathansen og „Kongemagt” af Karen Bramson. Intet af disse Skuespil har været opført mere end faa Gange, og intet af dem, heller ikke det, som maaske vil gaa længst, kan siges at være en fremtrædende Repræsentation for Samtidens danske Litteratur. Her er intet Forsøg paa at genoptage noget Stykke fra de senere Aar, som har haft nogen Betydning. Det er kun Stykker, som ere opførte første Gang eller have været spillede i de allersidste Aar, der her er Tale om, og alt i alt maa man vistnok sige, at det er en yderst mager Repræsentation for den danske samtidige Litteratur. Ogsaa den ældre Litteratur har kun været yderst spredt repræsenteret med nogle faa Holbergforestillinger: „Erasmus Montanus”, som har været spillet om Eftermiddagen, „Jacob von Thyboe” et Par Gange om Eftermiddagen, „Barselstuen” genoptaget og spillet 6 Gange, en enkelt Hostrupforestilling, en enkelt Olufsenforestilling om Eftermiddagen og saa endelig Heiberg, som har domineret, fordi „Elverhøj” stadigvæk kan spilles om Eftermiddagen med stort Udbytte.

Dette er kun en yderst spredt og tynd Repræsentation for den rige danske dramatiske Litteratur, men det kan selvfølgelig ikke være anderledes, naar der dels kun er faa Dage til Disposition for Skuespillet efter Regulativet, og naar dels Ønsket om, at Teatret skal give saa godt Udbytte som muligt, har ført Operaen mere og mere frem, thi det er Operaen, som giver store Indtægter. Ingen kan tænke sig Muligheden af, at Repræsentationen skulde kunne blive det, den virkelig burde være, naar Teatret er en dansk Nationalscene. Føjer jeg dertil Balletten, ved jeg nok, at der er nogle, der

sige, at Balletten kunde man godt stryge, den har ikke synderlig med Kunst at gøre. Jeg er af en ganske anden Mening. Jeg vil gerne henvise til, at en af de faa virkelig store dramatiske Forfattere, vi have haft paa vort kgl. Teater, var Balletforfatteren Bournonville, som vel ikke af Oprindelse var dansk, men som har skabt danske Værker, der ville blive staaende, fordi han havde en enestaaende Forstaaelse af dramatiske Virkemidler og en glimrende Teaterfantasi og i det hele taget var en digterisk Natur af høj Rang. Ogsaa for den skal der skaffes Plads, ingen af de 3 Opgaver, Teatret har, kan altsaa skubbes til Side, men ingen af dem kan kunstnerisk fyldstgøres værdifuldt, naar de gensidig trykke hinanden af Vejen. Den ene Gang fortrænger Skuespillet Operaen, den anden Gang fortrænger Operaen Skuespillet.

For Skuespillernes Vedkommende er der i Teaterdirektionens Redegørelse gjort opmærksom paa, hvorledes deres Forhold lide under den ringe Udnyttelse af deres Arbejdskraft, hvorledes en Mængde dygtige Skuespilleres let ikke kunne komme til at udfolde sig, fordi de kun kunne benyttes alt for faa Gange; og Direktionen nævner baade Forholdet for Operaens og Skuespillets Vedkommende og skriver, at Forholdet vel er gunstigere for Skuespillets end for Operaens Vedkommende, men dog ere „følgende Tal ret meningsløse”; der anføres saaledes, at Olaf Poulsen kun har spillet 75 Gange i den sidste Sæson, Jerndorff 93 Gange, Nielsen 95 Gange og Adam Poulsen 84 Gange. Det staaer Side 3 i Redegørelsen fra det kgl. Teaters Bestyrelse. I denne Redegørelse mangler et enkelt Tal, nemlig det Tal, som angiver det Antal Gange, Teaterdirektør Mantzius er optraadt. Det skulde være anført til 188 Gange, hvilket altsaa er omtrent dobbelt saa meget som for nogen af de øvrige. Nu er Direktør Mantzius en af Teatrets første Skuespillere, ingen kan vurdere ham højere end jeg, men det er dog vistnok tvivlsomt, om det er heldbringende for Teaterledelsen, at Direktøren anvendes saa meget som Skuespiller, som han har været anvendt i det Aar, her er Tale om.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse gøre

Rettelse.

Sp. 4440 Linie 24 f. o.: „9 Kr. 90 Ø.” læs: 8 Kr. 90 Ø.